

3D Dolní Bečva 7.-9.10. 2016

„A Pájo, co je to za chatu?“ dotazuje se mě se zvědavým výrazem ve tváři jedno z dítek v mé družince.

„No je moc hezká, hned vedle proudí horská bystřina ... a je tam kumbál, kam zamykáme zlobivá vlčata, taková samotka pro ty největší pohůnky!“ Jaký to marný pokus vyvolat v malých zločincích bázeň. Klevetění pokračuje celou cestu z nádraží a je doplněné skuhráním, jak že hrozitánsky náročná cesta je. Kopec však brzy končí a my stojíme před chatou, která nám bude útočištěm v následujících dnech. Abych však nezapomněl, musím zmínit účast – na výpravě bylo možné potkat: Kuba H., Kája, Tade, Proke, Štístko, Matěj, Jenda, Upír, Vojta, Lukáš, Slávka, Cedník, Řízek, Davča V., Šoty a já.

První den je ve znamení rozdělení do několika týmů, které spolu budou soutěžit po zbytek výpravy. Po ubytování se přichází první aktivita rozdělená právě na tyto týmy. Naším úkolem je uhodnout co nejvíce otázek v kvízu, který je spojen i s následným poznáváním hudby (ve kterém bylo možné najít i skutečně neobyčejné fejky). Za zmínku stojí pravidlo, že se tým mohl vzdát kola a dát jinému týmu deset dřepů, kliků a sklapovaček. Asi tušíte, jak to dopadlo – náš tým schytl vše, co jen šlo ... na druhou stranu jsme drtivě zvítězili, tak alespoň něco.

Sobota začíná drsnou rozcvičkou ... vlastně tak drsná nebyla, ale vlčata se tvářila značně vysátě. Po snídani se pak vydáváme na ven, kde hrajeme celou řadu her na týmy, hlavně štafetové disciplíny. Počáteční místo dosti rozhoduje o výsledcích, protože na několika místech je půda podmáčená a děsně kluzká. Vítězství nakonec získává Jendův tým a my po drobné přestávce jdeme hrát Otrokáře. Cílem je, budeme-li struční, být rychlejší než soupeř. Oukej, to už je možná příliš zkratkovité, tak třeba příště.

Následuje oběd a polední klid (který je vlastně zařízen hlavně pro odpočinek vedoucích) a když už jsou vlčata neodbytná, vydáváme se opět ven, abychom sehráli pár aktivit na větším plácku. Ten nacházíme až po drahné době hluboko ve vesnici pod námi – na druhou stranu se jedná o skvěle udržované fotbalové hřiště. Když po desíti minutách nikdo nepřichází, získáme větší sebevědomí a skutečně začínáme hrát. První zde máme ... těžko popsatelný sport. Ehm ... vpodstatě softball, ale s fotbalovým míčem, jde to pochopit, že jo? Dále ve stejných dvou týmech hrajeme Hutututu, kteréhož pravidla někteří dosti dlouhou dobu nechápou, avšak nakonec se vše stabilizuje a i přes několik heroických výkonů jeden z týmů vítězí. Posledním, co hrajeme na hřišti je fotbal, někteří členové při něm skrečují a proto jejich utrpení zbytečně neprotahujeme a po chvíli se odebíráme zpět do našeho základního tábora na kopci.

V chatě nás čeká Matějova pobuřující detektivní hra plná skutečně zvláštních charakterů. Vlčata se dostávají dosti blízko ke skutečné pravdě, ale některé záležitosti prostě odhalit nedokáží. Pro odlehčení atmosféry následně hrajeme foukací fotbálek na stole a následně pantomimu. „Jestli tam bude ještě jedna postava z MC, tak si vás podám, holomci!“ Aby bylo jasno, další postava se objevila a byla rozthána a spálena v blízkých kamnech. Jinak se objevilo hned několik slov, která byla osazenstvem vnímána jako tzv. „rychlá smrt“, protože byla takřka nepředveditelná. Poté už zalézáme do spacáků, přece jenom to byl náročný den.

A co se dělo v neděli? Klasicky je neděle ve znamení úklidu. Tato neděle byla hlavně ve znamení čocky. Ano, je to tak. Prostě jí bylo příliš mnoho. Ale ne jen o pár soust, bylo jí opravdu opravdu hodně. Bohužel jsme museli odejít na autobus, protože nebyl čas, ale věřím, že bychom do sebe ještě nějakou tu čocku nacpali!

Jako pomyslná třešnička na dortu se ukázalo býti mávání projíždějícím vozidlům, protože malých roztomilým vlčatům (my víme svoje, ale na první pohled vypadají jako hodná dítko) téměř nelze odolat a tak se odezva blížila velmi slušným 85%. Dokonce pro nás jeden motorkář udělal kombičko čímž si vysloužil obdivné pohledy vlčat. Snad z nich nebudou samí milovníci velké rychlosti. Také jen dodatečně zmíním, že část našeho vedení zůstala na chatě, dokud nepřijel správce (o půl hodiny později) a tudíž jim autobus ujel. Naštěstí nás zázračně dohnali na další vlakové stanici.

Myslím, že výprava se velice vydařila a věřím, že se nás příště sejde ještě vííic!

Pavel